

Athen-konventionen fastlægger *bortfragterens* ansvar. Som bortfragter anses den, af hvem eller på hvis vegne en *transportaftale* er blevet afsluttet. Ved en transportaftale forstås efter konventionen en kontrakt indgået af bortfragteren eller på dennes vegne vedrørende transport til søs af en passager med eventuel bagage.

Direktivet og lovforslaget på den ene side og Athen-konventionen på den anden side har således forskellige anvendelsesområder, idet der efter direktivet og lovforslaget skal være tale om mere end en ren transportaftale, jf. ovenfor.

En person, som er bortfragter i Athen-konventionens forstand og sælger en transportydelse, vil kun være omfattet af pakkerejsedirektivet og lovforslaget, hvis aftalen ud over transportydelsen tillige omfatter indkvartering eller anden turistmæssig ydelse, som udgør en væsentlig del af rejsen.

I lovforslagets bemærkninger antages det bl.a., at krydstogter til søs o.l. kan være pakkerejser, selv om overnatning under transport ikke er indkvartering i lovens forstand. Dette vil være tilfældet, hvis et krydstogt ud over den rene transportydelse indeholder sådanne elementer, at opholdet om bord må anses som en selvstændig turistmæssig ydelse, der udgør en væsentlig del af rejsen.

I tilfælde som nævnt ovenfor er det korrekt, at skibsrederen som antaget i spørgsmålet kan være både bortfragter i konventionens forstand og arrangør i lovforslagets forstand. Som det er anført ovenfor, kan rederen imidlertid kun ifalde direktivets og lovforslagets strenge arrangøransvar, hvis rejsen indeholder flere elementer end den rene transportaftale. Som det endvidere er anført ovenfor, tager reglerne i Athen-konventionen sigte på den situation, hvor der er tale om en ren transportaftale.

På den baggrund er det fortsat Justitsministeriets opfattelse, at der ikke er en sådan konflikt mellem Athen-konventionen og EF-direktivet – som Danmark er forpligtet til at gennemføre – at Danmark efter lovforslagets vedtagelse ikke vil kunne ratificere konventionen.

Spørgsmål:

»Hvad er hjemmelen til at udtale, at Athen-konventionen kun omfatter »den rene transportaftale«, men ikke ydelser, der »indeholder

flere elementer end den rene transportaftale«, og hvorledes er det defineret?»

Svar:

Det nævnes i besvarelsen af spørgsmål 14, at Athen-konventionen tager sigte på rene transportaftaler. Denne udtalelse bygger på konventionens artikel 1, pkt. 2, som indeholder følgende definition på en transportaftale:

»Transportaftale« betyder en kontrakt indgået af bortfragteren eller på dennes vegne vedrørende transport til søs af en passager, henholdsvis af en passager og hans bagage.«

En person – f.eks. en skibsreder – som er bortfragter i Athen-konventionens forstand, vil samtidig kunne være pakkerejsearrangør i EF-direktivets og lovforslagets forstand. Det vil være tilfældet, hvis rederen sælger et arrangement, som ud over ydelse af søtransport tillige omfatter indkvartering eller anden turistmæssig ydelse, som udgør en væsentlig del af rejsen.

Rederen kan således kun ifalde direktivets og lovforslagets strenge arrangøransvar, hvis den pågældende sælger et samlet arrangement, der indeholder flere elementer end den rene transportaftale, som beskrives i Athen-konventionens artikel 1, pkt. 2.

På den baggrund finder Justitsministeriet, at der ikke er en sådan konflikt mellem Athen-konventionen på den ene side og EF-direktivet og lovforslaget på den anden side, at Danmark efter lovforslagets vedtagelse ikke vil kunne ratificere konventionen.

Justitsministeriet skal i øvrigt fremhæve, at Danmark er forpligtet til at gennemføre EF-direktivet, og at direktivet efter Justitsministeriets opfattelse ikke giver mulighed for, at reglerne om arrangørens ansvarsgrundlag kan fraviges til skade for kunden. Dette synspunkt er i overensstemmelse med indstillingen fra Pakkerejseudvalgets flertal. Synspunktet er desuden i overensstemmelse med en uformel udtalelse fra Kommissionens tjeneste for forbrugerpolitik. Det kan endvidere oplyses, at den lov vedrørende direktivet, som er gennemført i Det forenede Kongerige, på samme måde som lovforslaget kun åbner mulighed for, at erstatningens størrelse kan begrænses. Der henvises til besvarelsen af spørgsmål 3 og 13.

I den ovenfor nævnte udtalelse har Kommissionen på dansk forespørgsel givet udtryk